

[Aksel Møller.]

værende Regering kan regne med, og jeg er ikke uenig med ham i, at hverken Marshall-Hjælpen eller den gode Høst, vi endnu med Rette haaber paa, er et Resultat af den højtærede Statsministers og hans Kollegers Indsats. Men jeg er nu ikke helt sikker paa, at det ærede Medlem Hr. Holger Eriksen har haft Ret i at tegne Situationen fremover helt saa lys. Hidindtil har vi nemlig her i Landet søgt at klare os med en opstemt Inflation, og vi har haft det Held i Uheld, at Udviklingen andre Steder har holdt Trit med os. Nu staar vi over for Udsigten til at miste vor Konkurrenceevne, og hvis Julipristallet tager det frygtede Spring opad, som alt tyder paa, vil Virkningen for vor Eksport blive uoverskuelig.

Efter mit Partis Opfattelse er den Op-gave, vi staar over for, altsaa dels at genvinde Erhvervsfriheden, dels ikke at have i en Arbejdsløshed Magen til den, som vi oplevede mellem de to Krige. Hvis dette Maal skal naas, maa for det første vor Valutasituations Forbedring underbygges, det vil sige, Eksporten maa opretholdes eller helst udvides. Det er her vi allerede mærker Vanskelighederne. I en Verden, hvor alle vil eksportere eller dø, kommer naturligvis det Øjeblik, da alene et lavere Omkostningsniveau bestemmer, hvilke Lande der faar Lov til at eksportere, og hvilke der skal henvises til at dø. Vi kan meget vel komme til det Øjeblik, da vi maa vælge mellem at tilpasse vore Omkostninger til Verdensmarkedet eller lade vore Fabrikker lukke, vore Arbejdere miste deres Job og vore Valutaindtægter svinde ind. Mit Parti er derfor ganske enig i, at dansk Politik maa se det som et Formaal i sig selv at holde igen paa Pristigningerne og derigennem holde Pristallet i Ro. Spørgsmaalet er blot, paa hvilken Maade dette kan opnaas med mindst mulig Forstyrrelse, og hvis jeg hørte det ærede Medlem Hr. Holger Eriksen ret, glædede han sig i Anledning af en forkert Meddelelse over at kunne sige, at den Ordning, der for kort Tid siden er truffet med Hensyn til Smørprisen her i Landet, vil faa Indflydelse paa Pristallet. Hvis den Opfattelse er rigtig, er jeg overbevist om, at hvis Pristallet fortsat skal stige i dette Land, vil det være ensbetydende med, at Mulighederne for Genopbyggelse af Landet ikke blot formindskes, men rent ud sagt ødelægges.

Den højtærede Regering har netop med denne Lov om Statstilskud til Forbrugerpriserne paa Levnedsmidler og andre

Bevillinger i samme Retning vist, at den principielt deler den Tankegang, at det gælder om at holde Pristallet nede. Den høje Regering har ogsaa, naar det drejer sig om at lægge Byrder paa Befolkningen i Form af Skatter, vist, at det gjaldt om at holde Pristallet nede, fordi den har lagt disse Byrder saaledes, at de ikke kommer til at paavirke Pristalsbudgettet. Men naar det drejer sig om Tilskud til Forbrugerpriserne paa Levnedsmidler, har den høje Regering efter vor Mening valgt et forkert Middel til at naa denne Politik. Tilskud til Prisen paa et Levnedsmiddel vilde jo have en god Begrundelse, hvis der var nok af denne Vare, og man fandt det ønskeligt, at Befolkningen forøgede sit Forbrug af Varen. Men her drejer det sig om et Tilskud til at holde lave Priser paa rationerede Nødvendighedsvarer. Hvad betyder da et saadant Tilskud? Det betyder, at i samme Udstrækning, man gør det, giver man Mulighed for at opretholde Forbruget af ikke nødvendige Varer, og det er lige netop det modsatte af, hvad alle er enige om, at vi skal, fordi disse ikke nødvendige Varer bruger Arbejdskraft og Materialer, som vor Eksportindustri savner. Naar man saa oven i Købet finansierer dette Tilskud til Opretholdelsen af det mere luksuspregede Forbrug ved at udskrive Skatter, som delvis tages af Samfundets Opsparing, bærer man sig helt forkert ad. Wilhelm Röpke har et rammende Udtryk for en saadan Politik. Han taler om, at man har baaret sig ad som en Mand, der deltager i en Tropeekspedition med Polarudstyr.

Vi fører her i Landet i fuld Enighed en økonomisk Politik, der sætter Eksporten som Nr. 1. Vi opretholder imidlertid alle de Forhold, der begunstiger en Forskydning af Anvendelsen af Arbejdskraft og Materialer fra Eksportindustrien til Papnæseindustrien. Ja, vi gaar saa vidt, at selv om vi ved, at det nu i høj Grad gælder om at forøge Opsparingen, tager Finansministeren Skat fra Selskabernes henlagte Fonds, altsaa fra Opsparingen, for at pumpe disse Midler ud i Omsætningen, saa at de kan forøge Købevnen hos Landbrugets Producenter uden at formindske den hos Forbrugerne. Det var stort set det, vi gjorde ved den Lejlighed. Vi burde være gaaet en helt anden Vej, som vi benyttede ved Smørordningen. Der var Mening i, om vi alle erkendte, at nu maatte vi have Omkostningerne ned, fordi vi ikke een Gang til vilde opleve Arbejdsløsheden fra 1930erne, og om alle erkendte, at for at naa til dette Resultat maatte vi samle os for at hjælpe de gamle og dem,